

Előfizetési ár:

Egész évre.....6 frt — kr.
Félévre .....3 " — "
Negyedévre.....1 " 50 "
Lelkészeknek, tanítóknak,
kisebb fizetésű hivatalno-
koknak és tanulóknak ne-
gyedévre 1 frt.

Egyes szám ára 12 kr.

K O R U N K

TÁRSADALMI, SZÉPIRODALMI ÉS ISMERETTERJESZTŐ KATHOLIKUS HETILAP
MÉGJELEN MINDEN VASÁRNAP'

Szerkesztőség és kiadó-
hivatal:

Budapest,
VIII., Mária utoza 30.
hova a lap szellemi részét
illető levelek, valamint az
előfizetési pénzek küldendők

Kéziratok nem küldetnek
vissza.

Felelős szerkesztő: Kador Sándor.

Magyarország katolikusainak országos nagygyűlése

dicsőségesen uralkodó szent Atyánk XIII. LEO
pápa félszázados áldozári jubileuma buzgó meg-
ürnepelése tárgyában.

Főmagasságú és főtisztelendő

dr. HAYNALD LAJOS

bíbernek és kalocsai érsek ő eminenciá-
jának elnöki megnyitó beszéde.

Dicséretessék a Jézus Krisztus!

Tisztelt Nagygyűlés!

Egy lélekemelő, nagy mozgalom megy az egész keresztény világon keresztül. Jézus anyaszentegyháza hívó és melegen érző gyermekeinek szeme, lelke, szíve, szeretete és áldozatkészsége oda fordul azon gondviselészerű férfiúhoz, kinek trónját az Ég Ura az örök Rómába állítja, megdicsőítvén őt Krisztus helytartója fényes tisztével, s kinek szintén szeme, szíve és gondos szeretete függ szüntelen a reábizottaknak millióin, hogy gyönyörködjenek hitzilárdságukban, fölismerje hiányaikat, szükségüket, segítsen ezeken, s éreztesse velök apostoli szeretetét, majd a rendes püspöki gondozásban régóta részesült vidékeken legfőbb pásztori hivatala lelkiismeretes betöltésével, majd pedig a világnak eddig csak hitküldérektől kormányzott nagymúltú, de elpusztult vagy rengeteg terjedelmű egyházaiban egy teljesen szervezett hierarchiának részint feltámasztásával, részint új beállításával. Oh! igenis. Ő felé ver most különösen szívünk, kinek egyedüli törekvése, hogy legyen hű gyermekeinek vezére és őtálma lelkek üdvözítésének útjain és közvetítse a menyei szeretetnek malasztjait hitök fönttartására, tudományuk gyarapítására, az igaz keresztény bölcsességnek az egyházi világhírű tudósai nyomán való föllevenítésére, hivi erényei fölvirágoztatására és így égi megdicsőítésöknek e földi viszontagságok közepett való hathatós előkészítésére.

Tudtuk ezt mindenkor róla, a határtalan tiszteletünktől és hűséges szeretetünktől körülugárzott szent férfiúról, tapasztaltuk mindenkor atyai gondosságának, apostoli működésének áldásait. De ha most különösen átvillanyozza, sőt eltölti lelkünket mind ennek örvendező tudata és boldogító érzete, — ha a viszonzásra kényszerítő jóságossága most külö-

nösen feléje fordítja lelkünk, szívünk egész valóját, és a hűség, a hála, a hódolat rendkívüli nyilatkozataiban, a szívélyes gyermeki ajándékokat hozni vágyó kedvességben lép a világ szeméi elé: annak közvetlen és ez idő szerinti okozója ama ritka isteni kegyelem, mely ő iránta s általa a tőle pásztorlott boldogított nép iránt nyilvánult abban, hogy az emberi élet tartamának közönséges sora szerint a menyei gondviseléstől csak különösen kegyelt egyesek által elért ötven évi papsági jubileumhoz engedé őt jutni, hogy rajta is teljesedjen a Jézus anyaszentegyházát, mint nem csak apostoli kormányzásának szent tárgyát, hanem mint az ő egész szellemi létének szülőanyját tisztelő fiú érteére odamutató azon isteni ígérlet: „tiszteld anyádat, hogy hosszú életű lehess a földön.” Exod. XX. 12.

S a mit az egész föld kerekességének katolikusai oly nagy buzgalommal örvendezve szemlélnék, a mit nagyok és kicsinyek a magasságban levők, mint a szegény sorsból Istenhez fölfohászodók ujjongva ünnepelnek, hálaimeiket rebegvén az élet és halál Urának, — mi az egész egyháznak legét öröm-hymuszokkal és a kedves közös atya, a buzgó apostol iránti szeretet ömlengéseivel betölti: az Mária országának a pápaság iránti hűségében soha ingadozni nem tudott magyar egyháznak hívó gyermekeit, fiait és leányait is lelkesíti, és ragaszkodásuknak, hűségüknek és gyermeki kedveskedésüknek tanúságaival odasorakoztatja őket, hol egy egész világnak milliói áldják, üdvözlik dicsőítik legfőbb lelki atyjokat, hogy azt, kit egy hosszú áldásos élettel megajándékozott az isteni gondviselés, ők is a föld népeinek s az egek angyalainak épülésére rendkívüli ünneplésekkel megörvendeztessék.

És ime! ily szép, ily kegyeletes szándék vezetett ma minket is össze, kik állásunknál, foglalkozásunknál, polgári életfeladatunknál, talán világi nézeteinknél és törevéseinknél fogva is sokat különbözünk egymástól, hogy egy nagy gondolatot elménkbe, egy nagy érzetet szívünkbe véve, egy szent vonzalomtól vezetettve egyesüljünk, tanúságot teendők törhetlen közösségünkről a világ minden katolikusaival és azon vágyról, melynél fogva anyaszentegyházunk magaslatos érdekeinek méltánylásában az ő nagysága és di-

csőségének eszközlésében nem ismerünk eltérést, nem ismerünk különbséget, hanem egy nagy testté forrva össze, hirdetjük az isteni jóságnak pápaságunk megdicsőítésében végzett csodatit és leborulva nagyokat művelő hatalma előtt áldjuk őt, hálánk hő kifakadásaival buzgón kérvén jövőre is azon esodaszerű malasztjait, melyeket fényeskedtetett apostoli Szent Atyánknek évei számában, nagy tudományában élete szentségében, kormányzása áldásosságában, bölcsességének műveiben s eredményeiben.

Mert jól esik tapasztalunk azt, hogy mit a rég mult időkben a hitszakadás előtt, a keresztény századoknak hosszú során át a pápaság dicsőségére s a népek világi viszonyaiban is benyuló hatalmára nézve eszközölt vala az egyház tagjainak a pápaság gondviselészerű küldetéséről való meggyőződése, az egyház kebelében élő fejedelmeknek eszélyessége és pietása, a Róma felé vallásos hűséggel forduló világ embereinek egyházi érzete:

azt most egy kiváló szellemi és szívbéli adományokkal ragyogó pápa kivívta magának, székének és anyaszentegyházának az ennek kebelén kívül eső nemzeteknél is, kivívta a világhódító eszökről és hatalmas működésükről ismert s a népek történetében nagy jelenségekként föllépett nem-katolikus nagy államférfiaknál, midőn éles szemmel és a világi dolgokban is otthonos bölcseséggel föl találta az okos helyességet a népek elintézésre váró ügyeiben, fölismerte az eredményes működésnek módját, mértékét és eszközeit, s így ragyogó tulajdonai-
val és érdemeivel csak más úton és más módon elérte azt, hogy hasonló fényvel van környezve szent Péter széke, hitünk egységének, egyházunk nagyságának ezen hatalmas támasza és eszközlője, mint a milylyel körülragyogta egykoron azt az összes világ hitégységének és keresztény életközösségének hatalma és működése.

S igen tudom, Tisztelt Urak! hogy mindezekre való örvendező tekintettel vagyon fordítva Önöknek is, mint a szentséges atyánk jubileuma megülésére lelkesült magyarhoni katolikusok között diszes helyeket elfoglaló férfiaknak figyelmé és ma ünnepélyesen megkezdett egyleti működése, — úgymint kiket nemesak a szentséges atya iránti szeretet, hanem egy nagy és szent eszme is vezérel, hogy

t. i. katolikus meggyőzések, érzetek és törekvések közösségének fényes jelenését ragyogtassák a világ előtt, mit nem csak ez alkalommal tenni, hanem jövőre is életben tartani katolikus szívünk egyik főhaja.

Örömmel és tisztelettel üdvözlöm tehát így buzgalkodó Uraságotat nemes mozgalmukban, melynek élén tiszteljük országunk Főmagasságú és Főtisztelendő Herezeg-Primását, Bibornok, Esztergomi Érsek Urat, ki csak egészségének köteles gondozása által esvén el a szerencsétől e diszes Gyülekezet elnökségét vinni, engem hívott föl, hogy azt helyette vállaljam el, és míg ő üdülési helyén tartózkodandik, vigyem nevében. Én pedig szívesen engedelmessé a megtisztelő megbízásnak, első elnöki kötelességemnek tartom azon e Gyülekezet minden tisztelt tagjától — hiszem és tudom — szívben táplált óhajnak kifejezést adni, hogy Ő Főmagasságának gyógyvizhasználata legyen teljes sikerű, edzze meg erejét, erősítse meg egészségét nagy hivatásának teljes épséggel és egész munkaerővel való legörvendetesebb végzésére.

Mik után a minden jótetteket, nemes vállalatokat egyedül célhoz vezetni képes mindenható Istennek gazdag mulasztjait lekérve működésünkre, felszólítom a Tisztelt Közgyűlés diszes tagjait, hogy mit a magasztos célra hasznosnak, célravezetőnek és épületesnek tartanak, azt Isten és az anyaszentegyház színe előtt mondják el, névszerint:

miután a munka vezetésére az eddig működött bizottságnak véleménye szerint

cézirányosnak mutatkozik egy végrehajtó bizottságnak beállítása, a bizottság tagjainak megválasztása, működési módjának és részleteinek körülvonaloazása: mindekelőtt az eddigi bizottság nagyméltóságú elnökének most meghallgatandó előadása után ezen tárgyhöz szólni méltóztassanak.

A szív szava.

Elbeszélés.

A ház ifjú hölgye unatkozott, s türelmetlenül fordult meg nyugszékén.

„Hagyj békén Ella”, mondá bágyadt kedvtelenséggel, menj a sarokba s játszd ott bábuiddal, itt zavarsz engem.”

A gyermek rózsás orcáskáját fájdalmas érzés tölté el.

Mama mindég ilyen volt! Valahányszor közel jött hozzá, mindannyiszor babáihoz küldé őt játszani, pedig mennyire szerette Ella a szép mamát.

Mily örömet ült volna ölébe s apró karjaival mily bensőn füzte volna nyakát körül, mint a kis Mari a harmadik emeletről az ő anyját. Oh! mily jó dolga is volt a kis Marinak, de mennyire, pedig ő nem viselt oly szép ruhákat mint Ella, s nem is kapott oly finom cukorkákat s nyalánkságokat: de anyja, mintha még anyja is gyermek volna játszadozott, ugrált vele és egyszer látta, hogy Mari anyja leánykáját erősen szívéhez szorította, s számtalan csókot nyomott piczi szájára.

Ezt Ella anyja még sohase tette, pedig oly szép volt, oh igen, sokkal szebb mint Mari anyja, a ki mindig ugyanazon kopott ruhában járt, s sohase hordott se karpereczet se gyűrűket.

„Mi szegények vagyunk”, mondá Mari, midőn a kis Ella tőle kérdezte, mért nem kocikáznak ők is oly szép fogaton, s mért nincsenek neki is oly szép nagy bábu mint Ellának.

Szegények! A gyermek nem bírta e szó értelmét felfogni, ő annyira megszokta a sok szép dolgot, hogy azok iránt közönyössé lett, kis szivecskéje annyira vágyott a szeretet után, de hasztalan.

A papa bár jól bánt vele, de mindig csak pár percze látta őt, a francia nevelőnő zsémbes, barátságtalan nő volt, ki legszívesebben könyveivel foglalkozott s a gyermeket magára hagyta.

A mama pedig, a szép mama, mintha csak tehernek tartaná a kis Ellát, ha ez reggelenként hozzá jött, egész közönyösen simítá szőke fürtjeit és ezzel be is érte.

Ebéd után szabad volt egy óráig a mama szobájában játszania babáival s ezután távoznia kellett, s másnapig a mamát már nem láthatta.

Mély sohaj szállt fel a kis kebelből. Nagy kék szemei szomorun függtek a szép asszonyon, ki gazdagon csipkézett otthonkájába burkoltan nyújtózott végig pamlagján.

Ella félenken simítá ujjával az értékes csipkéket, ezek oly édes illatot árasztottak szét, oly pompás, oly kedves volt mindez! Oh csak egyszer engedné meg a mama, hogy ama halványkék szalagokkal játszhaszon, melyek oly vonzóan látszottak át a csipkéken.

A kis Ella nem tudott a kísértésnek ellentállani, szende vágygyal nyujtá ki kacsóit, hogy a csokrok egyikét megfogja.

Az ifjú hölgy föleszmélt az érintésre ábrándozásaiból.

„Mit, te még itt állsz?” kérdé elesodálkozva, már meg akarta ezért dorgálni, de a gyermekemek oly benső epedő vágygyal néztek reá, hogy akaratlanul is szelidebb hangon kérdé tőle: „Akarsz valamit Ella?”

Mint a fénylő napsugár úgy csillogott a gyermek szeme.

„Szeretném, oh igen szeretném mama, ha egy kicsit szeretnél”, hebegé zavarodottan a kis gyermek.

Az ifjú hölgy elragadó vonásain bágyadt mosoly futott át.

„Szeretlek Ella” mondá, szép kezeit a szőke fürtü angyal fejére tevén.

TAXIL LEO

volt szabadgondolközőnek önvalloásaiból.

(Folytatás és vége)

Pedig csak rövid két esztendő töltem ez intézetben.

A jezsuitáknak, úgy hiszem, a lehető legjobb tanrendszerük van, csak hogy e rendszer ritka tanerőket igényel. Náluk nem járja a más kollégiumokban divó szokás, mely szerint a fiú minden esztendőben más tanár kezei alá kerül: hanem egy és ugyanazon atya vezeti föl a növendékeket a legalsóbb osztálytól egész a legfelsőbbig; ekként a fiú mindig ugyanazon mester vezetése mellett sokkal szívesebben dolgozik, másrészt pedig a tanár teljesen kiismervén növendéke egyéni képességeit, a tanítás nehézségei között őt sokkal biztosabban vezeti.

Ez a rendszer azonban megkívánja, hogy a tanítással foglalkozó jezsuita atya először is rendkívüli tehetség legyen, másodsor pedig a helyzet kívánalmait szerint tudjon alkalmazkodni. Tessék felszólítani az egyetem szónoklat tanárát, jöjné le egy évig az elemi iskolába tanítani!

De özönlének is ám a növendékek a jezsuitákhoz. Azon két év alatt, melyet Mongréban töltöttem, a kollégium szinte tömve volt. A világ minden tájáról voltak itt növendékek, s a mennyire emlékszem, az idegen nemzetek

közül, számra nézve Olaszország és Portugália voltak legjobban képviselve, voltak azután társaim közt bataviaiak, sydneyiek s ujolean-siak is.

Azon időben Bouchaud atya volt az intézet főnöke vagyis mint mondják a pater rektor.

Én a hatodik osztályba léptem, a hol a latin nyelvet kellett különösen elsajátítanom, a melynek csak elemi tanultam a Szent-Szív, ről nevezett intézetben.

A hatodik osztály tanára Richard atya volt. Tanítványai rendkívül szerették. A legkisebb durvaságra is képtelen, kizárólag csakis szelid bánásmódja által tartotta fön a fiúkkal szemben tekintélyét; s ez nem mesterkéltég volt az ő részéről, hanem benne volt a jellemében; e pater maga a jóság volt.

Meleg nyári napokon néha felhasználván a szép időt, kivezetett bennünket a szabadba. Ilyenkor kenyeret és csokoládét vittünk magunkkal, útközben pedig a pater valamely paraszttól eseresznyt vett s köztünk kiosztotta.

Fás helyre érvén az árnyékban letelepedtünk, s akkor a pater beszélt nekünk vallásról, latin nyelvről vagy valamit a történelemből. Ezután játszottunk s ettünk a pázsiton.

El lehet képzelni, hogy a tanulás egy ilyen pater mellett valóságos versengés volt: s ámbár az említett kirándulások nem igen gyakoriak voltak, mégis valamennyien igen szorgalmasak voltunk, egyrészt hogy a jó pater tetszését kiérdemeljük, másrészt hogy a tanulságos kirándulásokat megháláljuk.

Az egész kollégium szeretett volna pater Richard tanítványa lenni.

Én nem voltam rossz diák. Az intézet jelenlegi pater rektorának szívességéből megnéztem az 1864. és 1865-ik évi jutalomosztások jegyzékét a legnagyobb örömmre magamat is bentaláltam.

1864-ben a helyesírásból az első főjutalmat s a latin nyelvből a második kis jutalmat kaptam.

1865-ben pedig elnyertem az első főjutalmat a latin nyelvből, a második főjutalmat a történelem- és földrajzból, az első kis jutalmakat a hittanból, a viseletből és latin fordításból, s a második kis jutalmat a helyesírásból, — s azonfelül a nyilvános vizsgák alkalmával külön dicséretben részesültem.

De hagyjuk e kiesényes iskolai sikert s fogjunk hozzá egy sokkal fontosabb esemény elbeszéléséhez, azon esemény elbeszéléséhez t. i. a mely kétségkívül döntő befolyással volt egész jövőmre nézve.

1865-ben, a Mongréban töltött második esztendőben tizenegy éves lettem. Ez évben járultam először az Úr asztalához.

A kollégiumnak új és nagy kápolnája volt éppen ez évben felszentelendő. Az ünnepély nagyobb emelésére a mult esztendei első üldozókat is ez évre tartották fön s így körülbelül hatvanan voltunk, a kik a keresztény életnek ezen nagy jelentőségű eseményére készültünk.

„Igen nagyon szeretsz mama?“

„Igen szeretlek!“

A gyermek mély lélegzetet vett.

„Akkor tehát“ mondá kis kezét kéréleg összekulcsolván, „talán öledbe is vennél s megcsókolnál, mint Marival teszi anyja.“

Az ifju hölgy félig fekvő helyzetéből lassan felemelkedett.

Néhány pillanatig mereven néz a kis kérére.

Mint kipirult a csinos gyermek arcza, s mily beszédesekek voltak a nagy kék szemek.

„Mama“ kéré a kicsiny félénken.

A szép hölgy arczán bizonyos meghatottság fénye tükröződött.

A hölgy lehajolt a gyermekhez s Ellát karjaiba zárván a piczit felemelte ölébe.

„Meg vagy most elégedve Ella?“

„Oh mama“, ujjongott örömeiben a gyermek, kis karját a szép hölgy nyaka köré fonván, mily jó is vagy te, és mennyire, de mennyire akarlak én téged ezért szeretni.“

Az ifjú nő a szőke gyermekfejet finom, keskeny ujjai közé fogta s mély átható tekintet vetett leánykája szemébe.

Oh, mért kellett egy nem szeretett férj vonásait visszatükröznie a rózsás gyermekarcznak még pedig a megszólalásig hiven.

Mélyen felsohajtott s aztán gyorsan megcsókolta a kis ajkakat.

„Most menj Ella“, mondá szeliden, a gyermeket ismét a földre eresztvén, „menj és légy jó gyermek, a mama szeretne most zavartalan lenni.“

Engedelmesen ment a gyermek a sarokba babáihoz, a benső boldogság tükröződött vissza az édes gyermekarczon.

Ily jónak még sohasem tapasztalta a mamát! Mig a gyermek csendesen játszott tovább babáival az ifjú hölgy félig csukott szemekkel feküdt pamlagán.

Igen szép volt ő, a gazdag nagyiparos K. neje. Mint az első szépségek egyikét emlegették a városban s ez elismerést meg is érdemelte.

Jolán igen fiatal volt, midőn K. neje lett; alig volt 17 éves, míg férje mégegyszer oly idős volt. Jolán atyja gazdag gyáros volt ki szerencsétlen pénzvállalatok folytán egy nap alatt koldussá lett.

E csapást nem tudta férfiasan elviselni s főbe lőtte magát, vejét és leányát a legkétségbeejtőbb helyzetben hagyta hátra. Szokva voltak nagyuri módon élni, fényes házat vinni, s im most a szükség s nyomor tára ki feléjük karjait. Minden barátjuk elhuzódott tőlök a mint a szomorú napok beköszöntöttek. Csak egy maradt hű hozzájuk, s ez K. volt. Az elhagyatottak ügyét magáévá tette s a mennyire lehetett zilált viszonyait rendezte. Félév múlva Jolán K. felesége lett.

Senki, még tulajdon anyja se sejtette, hogy egy ifjúkori ábrándot kelle eltemetnie azzal, hogy kezét K.-nak adta.

Jolánnak volt egy unokaöccse, csinos, ifjú ember, ki az alig gyermekkort haladt leánykával sokat enyelgett, mint az ily korú ifjak szokása semmi távolabb gondolatokkal nem foglalkozott midőn szép néjének hízog bókokat mondott, vagy gyermekes negédséggel kezeit megcsókolta. Jolán azonban mindezen gyengédségeket egészen komolyan fogadta el. Győző a hajdan álmainak eszményképe maradt, még akkor is, midőn más városba tétetett át laktanyába. A csinos alig pelyhedző hadnagy emléket mélyen szívébe vésvé hordta s nem egy könyvet hullatott a távozó után.

Nemsokára érte ezután családját a már említett csapás. Jolán mit sem hallott többet felőle.

Midőn K. őt megkérte, első gondja volt nemmel válaszolni. A komoly csendes férfi nem bírt az ifjú hölgyben rokonszenvet kelteni.

Jolán azonban megszokta a fényes életmódot, s a jelen helyzet önsúlylyal nehezedett rajta.

(Folytatása következik.)

Az életből.

(Folytatás.)

— Jó lenne tán, ha Bóra és Irén kikocsiznának, szállt Váry, úgysis éjet-napot mellettem vännak, még belebetegednek.

— Roppant gyakorlatiatlan ez a két leány, szól Mary szigorú hangon, nem értem, miért fizetjük akkor az ápolónőket ha ők erővel itt akarnak lenni.

Váry arcza újra elsötétült.

— Ne bántsát ők, szeretetből teszik.

Hiszén én is szeretem apámat, be is jövök napjában többször, megnézni, rendben van-e minden, de szeretném tudni, mi haszna volna édes apámnak kisírt szememből, sápadt arczomból?

Bóra és Irén most már csakugyan könnyekre fakadtak.

— Itt van ni, nem mondtam? nos leányok, hallottátok: apánk értekezni akar velem; menjetek ki kocszni, az idő szép, gyönyörű este lesz, kinn maradhattok két három óráig is Charlie és John jelenlétében nem érhet benneteket semmi veszély.

A két leány szó nélkül engedelmességet; de mielőtt távoztak volna atyjoknak kezét és homlokát megcsókolták, de ez alkalommal Irén nem bírván magával ráborult apjára, átölelte annak nyakát és sirt olyan keservesen, hogy kis szíve majd megszakadt bele.

A két fiatal leány távoztával és az ápolónőnek a mellékszobába vonulása után pár percig hallgatott mind az apa, mind leánya.

Váry hallgatott mert legifjabb leányának csókjai, könyei és keserves zokogása mélyen meghatották és annyira elfogódott lón, hogy szava elakadt.

Mary pedig bosszankodott ez értetlen sentimentalismus felett, mely nála azonban csakhamar szavakban tört ki.

— Meg nem foghatom az Irén magaviselését, az a leány örökös gyermek marad, mindig, de, mindig a józan ész ellen tesz.

Az intézet szokása szerint bennünket a többi növendékektől elválasztottak. Mi is ugyan rendesen folytattuk tanulmányainkat, hanem egészen más, szintén a kollégiumhoz tartozó s de la Barmandiérenek nevezett várszerű épületben laktunk, ott étkeztünk és aludtunk is.

Az első áldozók e remeteségnek vezetője pater Samuel volt, nagyérdemű s rendkívül ájtatos szerzetes, egyike azon embereknek, a kikről azt mondják, hogy úgy élnek, mintha nem is földi lények volnának.

Nekem a szent áldozár iránt különösen hálásnak kell lennem, mert neki köszönhetem, hogy a szent áldozásra a lehető legjobban előkészültem. A legszentebb érzelmek s majdnem folytonos elragadtatás közt vártam a szép napot, a melyen Teremtőmet és Istenemet magamhoz szabad vennem.

Minden gondolatom az égi eledel után való vágyódásban összpontosult; még iskolai föladatomban is arra szolgált, hogy gyermeki lelkemben a legelevenebb hit érzelmeit fölébreszse. Egyszer ugyanis tanárunk Hannibal s Eumenés tengeri ütközetének leírását adta fölírásbeli dolgozatul.

Hannibal, hogy a győzedelmet kivívja, minden törekvését kizárólagosan oda irányozza, hogy az ellenséges had vezérének hajóját elfoglalja; s azért annélkül, hogy a többi hajóval törődne, az ezekről reá szórt hajítószerek zápora alatt egyenesen Eumeres hajója felé tart s ezt megközelítvén embereinek parancsot ad, hogy a hozott fazekakat az el-

lenséges hajóra dobálják. Az ellenség fölcazgat. Micsoda? Egy egyetlen hajó jön a mi flottánk ellen, s annak is az egész támadása arra szorítkozik, hogy fazekakat dobáljanak felénk? Amde a nevetésnek csakhamar vége szakadt. Az eltört edényekből mérges kígyók másznak ki s a hajósokra tekerődvén sorba megbénítják és megölik; Eumenés, a flotta vezére, védelem nélkül marad, s Hannibal diadalmaskodik.

A dolgozatot úgy készítettem, mint a többi társaim, amde e tárgy, a mely ugyan a vallással éppen semmi összefüggésben sem áll, bennem mégis vallásos gondolatokat ébresztett.

A tanóra végével legott levelet írtam gyóntatóatyámnak, pater Futynek, a melyben arra kértem, hogy fontos közleni valóm lévén, jöjjön át azonnal a várba.

A meglepett pater csakhamar megérkezik.

— Mi baj van, gyermekem?

— Atyám, nekem semmi titkom ön előtt; ismeri lelkemet, s összes hibáit és ferdeségeit; mondja meg, kérem, melyik az én uralkodó bűnöm?

— S miért kérdezed ezt tőlem?

— Ime elmondom:

Erre elbeszéltem gyóntatóatyámnak, miként győzte le Hannibal Eumenest, s aztán így folytattam:

— Eumenés, az ellenséges flotta vezére, ez az én uralkodó bűnöm; a többi ellenség az én ferdeségeim, tökéletlenségeim és hibáim.

Én magam, én Hannibal vagyok s tökéletes diadalt akarok aratni. A karthagói vezér példájára ügyes fogással kell élnem. Mutassa meg nekem Eumenest, s én a nélkül, hogy egyéb ellenségeimmel törődném, egyenesen neki rontok. A velem lévő néhány hajósnak meghagyom, hogy az ellenségre kis kígyókkal telt edényeket dobáljanak; hajósaim az én csekély erőnyeim, s a kis kígyók az én imádságaim. Ez utóbbiak körülvesszik s tehetetlenekké teszik hibáimat, mialatt én minden erőmet egyesegedül uralkodó bűnöm ellen használván, ezt egy végső ütközetben földre terítem. Eumenés megölve lévén, lefegyverzett és tehetetlen katonáit a tengerbe hányom, s az ellenségtől elvett zsákmányon s hajóinak árán az élő Istennek templomot emelek. Hajósaim hűk maradnak hozzám, s győzedelmem dicsősége más katonákat is fog hozzám vonzani, s akkor én hozzá méltó szívembe dicsőségesen és győzedelmesen be fogom fogadhatni: a királyok Királyát.

Igy készültem én a nagy napra. Könyvek tolnak szemeimbe, valahányszor ama leveleket, a melyeket e napok alatt írtam, s a melyeket rokonaim gondosan megőriztek s visszaszolgáltattak, újra meg újra elolvasom.

Harmadéve, 1885. november havában, kevéssel megtérésem után Lyonba mentem, hogy kedves keresztanyámat meglátogassam, Ugyanezen alkalommal Mongrét is utamba ejtettem. Meglehetősen váratlanul jöttem, mert csak két vagy három nappal megérkezésem előtt kértem

— Miért, mert fáj neki a gondolat, hogy apját rövid időn el fogja veszíteni? szolt gyöngye hangon a beteg.

Mary csodálkozva tekintett reá, mi alatt az ágy mellett egy támlányon elhelyezkedett.

Hiszen e fájdalomnak, tegyük fel hogy alapja volna, abszolút semmi haszna sincs. Már pedig én örökösén ezt hallottam édes apámtól anyámnak mondani, ki szintén ki szintén ki nem fogyott a könyekből soha, és ezzel szegénységünket, életküzdelmeinket anynyira megnehezítette, hogy majdnem végkép nyomorulttá tett bennünket. Most meg már ez a két leány kezd rá; teljesen az ő önálló természetét örökölték.

— De azzal az önálló természetével egyuttal anyi önzéstelen szeretet is volt kapcsolatban, melylyel férjét oly boldoggá tette, a minő boldog a te férjed sohasem lesz szolt Váry sajátságos ingerültséggel.

Mary egyszerűen nem értette meg a szemrehányást, sőt megbocsájtotta apjának, mint a betegség és elgyengülés nyilvánulását. Ennélfogva szelíden viszonázta.

— Igen sokszor hallottam apámtól, hogy a meg nem változhatón búsulni vagy kétségbeesni: oktalanság.

— Azért mondtam anyádnak ezt, hogy fia elvesztése miatt érzett gyógyíthatatlan bánatában össze ne roskadjon és ne is sejtse, hogy én épen úgy szenvedek mint ő, mert ha csak álmodja is az én szenvedésemet és soha nem szűnő bánkódásomat fiam után, a kettős teher alatt bizonyosan összeroskad.

— Hát apám sem birta bátyánkat elfelejteni? kérdező a leány határtalan elcsodálkozással.

— Fiamat, az én kedves egyetlen Jenőmet! A beteg arca lázasan kipirult, szemei égtek, lelke a multban révedezett, képzeletében előtte lebegett a kis fiu szőke, selyemfürtös fejcskéje, az angyali tekintetű kék szemekkel. Mit törődött ő most e mellette levő leánynyal, ki sejtelemmel sem birt a férfiúi jellem ama magasztos voltáról, mely mélyen elzárja a kinzó gyötrelmeket, hogy

gyöngye nejt, apró gyermekeit megóvja nnaak komor kitérésaitól és képessé tegye őket az a nélkül is oly terhes és küzdelmes élet elviselésére, nehogy összeroskadjanak a szegénység és nélkülözések terhe alatt.

— De édes apám, ha ön sem tudott megalkudni a gondolattal, hogy bátyám elveszett, miért nem kerestette erélyesebben, sőt miért nem kereste maga személyesen?

— Azt fel sem teheted rólam, hogy erőmtől telhetőleg ne kerestettem volna, hiszen ama szörnyű éjszakán, mikor menekülni kénytelenek voltunk, a legelső hajóállomásnál rögtön táviratoztam sógoromnak, anyád testvérenek, hogy azonnal induljon Budapestre, de akkor még hire-hamva sem volt azon a vidéken a vasútnak és mire ő a Szepességről a fővárosba érkezett, minden kutatás daczára nem tudott fiam nyomára jönni. Pedig ezreket áldozott, hogy feltalálhassa.

— Hát miért nem utazott el apám maga?

— Felejtet leányom, hogy reám otthon bitó várt, és még ha ezzel daczolni mertem volna is, nem volt már pénzünk sem az utazásra, sem nektek élelemre; anyád gyöngye, te beteges voltál . . . nekem favágással kelle megkeresnem napi élelmünket s dolgoznom kétszeres erővel, mert családunk szaporodott, anyád nem segíthetett, mert a te és Bóra ápolása teljesen elfoglalta idejét.

— Én részemről mégis, hogy ez időt és erőt rabló bizonytalanságnak véget vessek, matrózul szegődve is elmentem volna, hogy azután örökre végezzek ama kellemetlen ügygyel.

— Felejtet, hogy otthon halálra voltam itelve? és mi lett volna itt belőletek védelem nélkül, anyád az aggodalmat és elszakadást bizonyosan túl nem éli.

— Ismét ez érzékenykedés, szolt a leány fejét daczosan fölvetve, majd kevés szünet mulva újból kezdé:

— Hanem az is gyönyörű ország lehet, mely legderekabb fiait bitóra küldözi, no én tudom, hogy saját jószántomból át nem lépem határát soha!

— Mariska! szolt a beteg oly benső fájdalom hangján, mely Maryt magát is meglepette, hallgass, hallgass, hiszen nem tudod, mit beszélsz!

Mary nem tudta felfogni, hogy mit vett megint, de nem akarván atyját tovább ingerelni: elhallgatott, a beteg meg komor arczczal, lelki testi fájdalom által feldult vonásokkal, lehunyt szemekkel feküdt vissza ágyában.

Azonban lassankint tünekezni kezdtek arczzáról a szorongattatásnak e jelei egészben véve nyugodtabb lón és barátságosabb kifejezéssel fordult kifelé ágyán.

— Vond félre a függönyöket az ablakokról.

Mary egy rugót érintett és a nehéz bárosny függönyök zajtalanul gördültek vissza két felé, s a kristály üvegü hatalmas ablakokon keresztül az alantabb fekvő városnak a lemenő nap sugaraitól megaranyozott gyönyörű tájképe tárult föl a beteg férfi tekintete előtt, ki azt fájdalommal vegyült büszkeséggel látszott szemlélni.

— Ha elgondolom, hogy tiz évvel ezelőtt e szőlővel s gyümölcsfával beültetett vidék, ez iparúzó és kereskedő város vadon őserdő volt, és hogy az első fejszecsapást én mértem reá!

— És hogy az a folyam hajózhatóvá lón, azt is apám tevékenységének köszönhetjük, szolt a leány büszkén a kanyargó folyamra mutatva, melynek tükörét gyors gőzösök szeldelték keresztül kasul minden irányban. De a mi mindennél többet ér, az, hogy tizenkét gőzhajó jön-megy rajta, melyeknek kapitányai apámat tartják patronjuknak (hajótulajdonos). Bizonyosan ez birható reá mr. Atkinst, hogy kezemet megkérje.

A beteg arczzán derengő mosoly volt észrevehető.

— Hogyan, mr. Atkins, Atkins et Comp. czég fia megkérte kezemet?

— Meg! szolt Mary diadallal, ez volt az éppen mit édes apámmal közölni akartam.

(Folytatása következik.)

meg a pater rektort, lenne oly szíves engem elfogadni. Mily boldog voltam, midőn ismét megláttam ama kollégiumot, a melyben gyermekkorom legszebb napjait töltöttem.

Az első személy a kivel találkoztam, ugyanazon Samuel atya volt, a ki első áldozásomra előkészített. Ő maga is éppen Villefranche-on keresztül utazván, csak egy pár pillanatra állapodott meg Mongréban.

Oh, mily igazán gyermeki örömmel borultam a szent pap nyakába! Oh mily jó az Isten, hogy husz év után ismét viszont láthatnom engedte első áldozásomat megelőző szent gyakorlataim tiszteletre méltó vezetőjét!

Tudakozódttam a többi ismerős paterok felől; néhányan meghaltak, mások messze vidékeken szétszórva éltek.

A kollégiumban nem volt meg többé a régi vidám élet. A kormány által elrendelt kizűzés tudvalevőleg első sorban a jezsuitákat érte. Mongréban is az ingatlanok kezelésére és az intézet vezetésére csak négy-öt pater maradt, a tanárok jelenleg világi papok és világi emberek, a kik az intézeten kívül laknak.

És én is egyike voltam azoknak, a kik a szabadság nevében a szerzetes rendek kizűzését sürgették! . . . Mely lelkiismereti furdalás egész életemen keresztül! . . .

A kollégium kápolnájába menvén, buzgón imádkoztam s szívem mélyéből adtam hálát az Istennek, hogy megbocsátotta tévelygéseimet és bűneimet.

Mongréi látogatásom alatt kimondhatatlanul megvizsgáldottam.

Sohasem fogom elfelejteni a következő dolgot:

Miután a pater rektor vezetése alatt a tantermeket és a folyókat körüljártuk, végre egy terembe jöttünk, a melynek falai tele voltak akgatva az intézet volt növendékeinek névsoraival. Az 1864. és 1865-ik évi névsorokban, ámbár hálátlan lettem tanárain iránt, az én nevem is még mindig ott szerepelt: a paterok ki nem törölték.

S midőn megilletődve, e fölötti csodálkozásomnak kifejezést adtam, a pater rektor így szolt: „A mongréiak, uram, sohasem kételkedtek a fölött, hogy ön vissza fog térni Istenéhez.”

Samuel atya pedig hozzá tevé:

— Ön oly jól végezte első sz. áldozását. Ezután kölcsönösen fölírítottuk egymás emlékezetében az akkor történt nevezetesebb eseményeket, miközben ő mindig akkori igazán példás ájtatóságomat emelte ki.

— Azon időben, midőn önök a várban az első áldozásra készültek — beszélé a pater — egy reggelen a kápolnába jöttem, hogy a sz. mise előtti imát elvégezzem. Nagy volt meglepetésem, midőn az oltár lépcsőim egy leborult gyermeket pillantottam meg: e gyermek elhagyván a hálótermet, a kápolna nagy keresztjét átkarolva virrasztott, s az Üdvözítőnek keresztire feszített alakját csókjaival halmozá s könyeivel áztatá, e látvány mélyen

meghatott . . . s ez épületes jelenséget a többi atyáknak is elbeszéltem . . . E gyermek ön volt . . . s ezen oly buzgó s ájtatos virrasztás csak néhány nappal előzte meg első szent áldozását.

Megköszöntem Samuel atyának, hogy gyermekkorai emlékeimet így fölelevenítette. De valóban, igen jól emlékszem rá, első sz. áldozásomat úgy végeztem, hogy mindenki épült rajta. S midőn az ezen alkalomból Mongréba jött püspökök egyikének üdvözlésére mentünk, társaim egyhangulag engem választottak meg szónokuknak.

Az ünnepélyesség Urunk mennybemene-tele napján ment végbe.

Az Úr testét de Bonald bibornok s lyoni érsek kezéből vettük, a kinek Mermillod, genfi és de Marguerye, autuni püspökök segédkeztek.

Meg fog bocsátani az olvasó, hogy az egyes részletekbe ennyire belebocsátkoztam. Szívenem feküdt a kötelesség, kimutatni a jó első áldozás befolyását a keresztény jövőjére. Az én esetem ugyanis különösen jellemző s kétségbevonhatatlan.

Katholikusok, minden gondotokat oda irányoztatók, hogy gyermekeitek a vallásos élet ezen döntő ténykedését a lehető legnagyobb buzgósággal végezzék, s akkor biztosak lehetnek benne, hogy az Isten legyelmé, még ha daczolnának is vele, nem fogja őket elhagyni soha.

Miről nevezetes a hármasszám.

Tartja latin monda: minden három tökély.
 Vegyük sorba lássuk: igaz e' vagy rejtély.
 Három személye van a nagy Istenségnek;
 Mondjuk: atya, fiú, szent lélek Istennek.
 Noénak volt három fia: Szem, Kám, Jáfet;
 Kikkel a bárkába megmenekülhetett.
 Három emeletes volt Noé bárkája.
 Meg fért benne minden élő állat párja.—
 Harmad napra tudta meg Lábán: hogy veje
 Jákob alattomban megszökött ő tőle.—
 Három szőlő vesszőt látott Faraónak
 Pohárnoka, melyen ért-szőlők valának,
 S bort facsarván abból, adta, a' királynak.
 Ezen álomot József így fejté meg annak:
 Harmad napra tudd meg fogsz te részesülni
 Királyi kegyben, s fogsz főpohárnok lenni.
 A sütő mesternek három kosár liszt volt
 A fején, egyikből sok madár lakomázott
 Ezen álomot József így fejté meg: három
 Nap mulva keresztfán halsz meg, azt úgy látom.
 Az egyiptomiak fő csapása az volt.
 Hogy a rút sötétség három napig tartott.—
 Izrael fiai három napig jártak
 Szúr pusztájában, de vizre nem találtak.—
 Jerobaal átka csak hamar megfogta
 Abimeleket, ki Izraelnek ura
 Csak három napig volt, mert Tebesz városát
 Ostromolván, lelte ottan rút halálát.
 Abia csak három évig volt Judának
 Királya, mert jára bűnében atyjának.
 Szamariát három évig száva tarták
 Az Aszsziriusok, és azt elfoglalták.
 Joakáz gonoszt tett az Úr színe előtt:
 Három napig volt király Júda fölött.
 Nabukodonszort Joakim szolgálta
 Három évig, és rá rablókat bocsáta,
 Vérengző, s rossz lévén Joakim élete
 Teljesedett rajta az Úrnak ígéje.—
 Csak három hónapig országolt Joakin.
 Judában 's túl adott az egyház kinesein.—
 Háromszor vesszőzték meg Szent Pál apostolt
 A zsidók. Háromszor hajó törést kóstolt.
 Az Urat háromszor kérte: hogy a Sátán
 Zaklatását vissza torolhassa tisztán.
 Szent Gábor fő angyalt három ízben küldte
 Isten a mennyekből az emberekhez le:
 Először Dániel igaz prófétához:
 Másod ízben pedig Zachariás főpaphoz,
 Végre harmad ízben: a szűz Máriához.—
 ^ Három szeglet jelzi: a szent hármasságot,
 Azzal mérnök méri a tért, s fel vesz rajzot.—
 Jézus jászlához három bölc király ment,
 Három félét adván: aranyt, myrhát, temjént
 Ajándékul. Ennek emlékére három
 Szent mise mondatik karácsonyi napon.—
 Három évig tartó fájdalom gyötörte
 A szűz anya keblét, még Jeruzsálemben
 A tőle elmarad fiát meglelhette;
 Óh! mily nagy lehetett anyai félelme!
 Jelkép monda Jézus az írás tudóknak
 S az, azt követelő Farizeusoknak
 Miként Jónás három éjjig, s három napig
 A csethal gyomrában volt; úgy három éjjig
 Lesz és három napig az embernek fia
 Holttan eltemetve a földnek gyomrába.—
 Három sátor építsünk monda szent Péter

Háromszor tagadta meg Jézust szent Péter.
 Az olajfák hegyén Jézus háromszor kért
 A keserű pohár távol tartásáért.
 Gethseman kertjében háromszor adta át
 Egész készséggel a poroszlóknak magát;
 Jézust az ártatlant mégis megkötözték
 És a főpaphoz, őt gúnyolva kísérték.
 Szent Pétertől Jézus háromszor azt kérde:
 Engem társaidnál mond: jobban szeretsz-e?
 Úgy van Uram, monda: legjobban szeretlek.
 Te tudsz mindent, azt is, hogy csak Neked élek.
 Három órákor ált Jézus Pilátusnak
 Törvényszéke előtt, hol azzal vádolták:
 Lerontja, de harmad napra felépíti
 Az Isten templomát, ha fog néki tetszeni.—
 A felfeszítésre három kereszt készült
 Melyen három ember földön élni megszűnt.—
 Három óráig volt Jézus a keresztfán,
 Feltámadt sírjából dicsőn harmad napján.—
 Szintén három napig feküdt szűz Mária
 Sírjában angyali hangok hallattára,
 Ekkor szent Tamásnak kérésére a szent
 Sír, felbontatván, a szűz test már menybe ment.
 Három a megváltó anyaszentegyháza
 Szenteknek egységét képi összes tagja:
 A szenvedőt védik: győző s vitézkedő,
 Segítvén szenvedőt: ez utóbbi kettő.—
 Jeruzsálem zsidó főváros volt egykor
 Három kőfallal volt körülvéve akkor:
 Sion. Mória, és Akra három halmon
 Épült, s meghódítá: Dávid és Salamon.
 Három órán át, a nap elsetétedett
 A keresztfán, midőn Krisztus kiszendvedett.
 A buzgó katolikus ember háromszor
 Veri melyét az Úr felmutatásakor
 Aztat teszi szintén a fülbe gyónáskor
 És minden letenye végével háromszor.
 Ezt tekintve ég felé mindenkor.
 Az isteni erény: hit, remény, szeretet
 Három — a többi mint erkölcsi jó élet.—
 Három könyvre osztá Verbőczy munkáját,
 Három párka nyújtja: az élet fonalát.—
 Őrzi három fejű eb a kárhozatnak
 Kapuját, a hová: gonosz lelkek jutnak.—
 Három fagyos szentek: a gazdát rémitik:
 Zord, deres idővel gyakran fenyegetik.—
 Az alispáni szék három tagból állott
 A megidézett fél, háromszor hivatott.
 Most is a királyi törvényszék ítelhet,
 Csak akkor, ha három bíró foglal széket.—
 A királyi tábla, ül hármasszámában:
 A járásbírószágtól felvett ügyekben.—
 Három békéltetés kell a válóperben
 Ennyiszor jön a lapok hirdetésében,
 A lapokban minden bírói hirdetés
 Háromszor folytatik az ismételtetés.—
 Urbéri perekben minden egyezségnek
 Három példányban kell, hogy szerkesztessenek.—
 Sommás váltó végzés meghagyja: hogy három
 Nap alatt fizessen alperes, vagy három
 Nap alatt megbízott ügyvédje adjon be
 Netalan lehető kifogást ellene.—
 A magyar nemzetnek zászlóját ékíti
 Három szín, és eztet halálíg megvédi.—
 A hon czimerében három hegy diszeleg,
 Három kárpát hegyünk ég felé hizeleg.—
 A német közmonda azt tartja: hogy minden
 Jó dolgok, a három számban vannak jelen.

A vig magyar legény: kurjant a cigányra:
 Három a tánc húzzad! gyere rózsám tanczra.—
 Háromszor iszik a magyar ember fia.—
 Fenyegetésben Ludas Matyi mondja:
 Háromszor adom a kölesönt néked vissza
 Tudd meg: hogy méreg lesz, aztat, a ki iszsa.—
 Három gyors lépéssel lejtik a keringőt,
 A tánc nemek között! ezt a fejszédítőt.
 A karamból három golyóval játszatik
 Hárommal az is, mely bábukkal történik.
 Az árveréskor tett ígéretet szokták
 Háromszori szóra levetni a bírák.—
 A beces arany: három a próbája.
 Esküszik a tanú a szent hármasságra.
 Harmadnapos hideg ha lel, ne táplálkozz
 Marhabüssal, inkább: mit se végy magadhoz.—
 Három igaz barát, oly jó barátságban
 Él, mint a hármasszó lóher: a fű világban.
 Esküszik a magyar, hűséget a lánynak
 Ily verseléssel, adván jelét titkának:
 Megesküdtem az egekre
 Mind a három egy Istenre:
 Atya, Fiú, Szentlélekre
 Tied vagyok én örökre.

A halálra ítelt.

— Elbeszélés V. J.-tól. —

(Folytatás.)

Rambód úr megjelent; az asszony röviden felvilágosította a történetekről. „Megmarad ön hazugságában?” a fiatal nőhöz fordulva kérdezé. Sarolta fejét sem fordítá feléje s nem is válaszolt.

Az asszony nem értvén meg a leány fel-tűnő magaviseletét s azért őt önféjű makacsnak nevezte. Rambód haragosan elhagyá a termet.

Fél óra után egy csendőrbiztos lépett a szobába és Sarolta-hoz fordulva megszólítá őt: „Ön vádolva van, hogy dísz tárgyakat tulajdonított el.”

„Én ön előtt is csak azt ismételhitem mit Rambódnak már elmondottam: vagyis hogy azon tárgyakról én mitsem tudok.” A mig e szavakat mondta, merően a rendőrbiztos szemébe nézett; az ártatlanság érzelme erőt vett neki s a harag pírja mindinkább növekedett arczán.

A rendőrfőnök azonban ezáltal nem engedte magát zavartatni; régi szolga vala s sok kétszínű és kipróbált gazember állott már ő előtt, a kik a legjámborabb arcz — könnyes szemekkel erősítették ártatlanságukat, a mire azonban ő a legkisebb fontosságot sem fektetn. „Reners kisasszony saját javára, én azt hiszem; a látszat azonban ön ellen van, nekem pedig kötelességemet teljesítenem kell; mutassa meg nekem szobáját!”

Sarolta minden vonakodás nélkül kész vala erre; örült a kutatásnak, mivel ezáltal — a mint ő hitte — ártatlansága napfényre fog jönni.

A biztos a legszigorúbb pontossággal kutatatta át a szoba minden szögletét, a szekrényt, a divánt és Sarolta ládáját, a dísz tárgyakat azonban nem találta. Ezután az ágyhoz lépett.

Sarolta a szoba közepén állt és nyugodtan nézte a hivatalnok motozásait — s nevetve kérdezte: „Úgy-e nem talál ön semmit?”

„Remélem”, válaszolá lakonice a törvény embere. Lefődte az ágyat, a vánkösöket félre toltá — egyszerre meghökken és szeméit haragosan szemrehányólag fordítá a vétkesre.

Sarolta kérdőleg nézett reá és egy lépéssel közeledett.

A rendőr a lószőrrel tömött matrácot felemelte és némán előhúzta az elveszett érték-tárgyakat: a karperecset, a nyakdísz és órát. „Mi ez?” kérdezé komolyan.

Sarolta hangos felkiáltással hanyatlott hátra és halványan mint egy viaszbab — egy székbe dőlt.

Egy negyed óra után a komiszáros oldala mellett ülve egy kocsi elhagyta Sarolta Rambódné házat. Letartóztatott és fogságba vitetett. Két felvigyázó vitte az eszméletlen nőt egy czellába és dörömbölve csukódott be a fiatal tolvajnö mögött a zár.

Mint villám oly gyorsan terjedt a hír a városban; Sarolta anyjának is fülebe jutott, a ki előbb kételkedett e felett, később azonban bizonyít megrettenéssel vette. Az ő leánya, az ő szeretett, derék leánya fogságban! A fájdalomtól emésztett nő nem szenvedett eleget férje szerencsétlensége miatt? az égnek még ilyen csapást is kellett reámérni? Egy gondolat azonban vigasztalta őt: az ő leánya nem lehet egy közönséges tolvaj; holott a ki oly kitűnő nevelésben részesült, a ki erényei és szépsége miatt oly híres vala, nem tehetette meg e gyalázatot és a szülők oktatásait oly hamar nem feledhette el; valami tévedés, vagy félreértés lehet a dologban a mi mindenestre napfényre fog jönni. A kik ismerték Saroltát abban teljesen egy nézetben valának anyjával, hogy a fiatal leány ártatlan és valami megfoghatatlan tévedés vagy gonoszság áldozata. Egyes rossz lelkűek azonban csak némán, de mégis sokat mondólag vonogatták vállukat, mivel a tények megczáfoltatlanok valának; a nagyobb többség azonban nem hitte Sarolta bűnét.

Dumont Emil, a ki az anya közelében tőle magától nyert legszilárdabb meggyőződést menyasszonya tisztaságáról lázas felindulással rohant Renersnéhez s onnan a fogolynőhöz. Elutasított — mivel a vizsgálati fogolylyal — úgy mondák — senkinek sem szabad beszélni. Hasonlóan hiábavalók valónak azon lépései, melyeket a vizsgáló bírónál tett s az összeg, mit biztosítékképen felajánlott, hasonlóan visszautasított. „A dolog világos” — mondá az idős és tapasztalatokban gazdag öreg: „nálam van a rendőr protocolluma és Rambódné vallomása előttem van — a bíróság fog majd határozni.”

5. Az ítélet.

A bíróság valóban határozott is. Az országban, melyben e jelenet lejátszódik, azon időben minden súlyosabb lopás halállal büntetett. A törvényes eljárás a fiatal tolvajnö, Reners Sarolta ellen általános sensatiót keltett s a kimenetelét mindenki kettős oknál fogva feszült figyelemmel várta; először azért, mivel a közvélemény szabadságáról beszélt a bevádoltoknak — kivéve egynehány scepticust — de meg azért is, mivel a bepanaszolt személy, a fiatal és szép Sarolta, valamint a mélyen sújtott és köztiszteltben álló Reners család sorsa általános részvétet keltett.

A törvény emberei azonban nem egyéni vélemények és erkölcsi bizonyítványok, hanem tények és a törvény betűi értelmében ítéltek. Rambódné esküvel állította, hogy ő éjjelre a kérdéses ékszereket a salón asztalára tette. Sarolta rendezkedett a szobában a következő reggelen, míg úrnője aludt és hogy a tárgyakat az ő ágyában találták elrejtve, a mit maga a leány sem tagadhatott. Ez volt a tényálladék. Védelmére nincs más, mint könyei és ártatlanságának hangsúlyozása.

— Mi szolgáltatott önnek arra okot, hogy szolgálatát rögtön felmondja? — kérdé az elnök. „Őn a felvilágosítást erről egész mostanig elmulasztotta. Ha ön ártatlannak érezte magát, miért akarta a házat elhagyni?”

(Folytatása következik.)

Páris és elősdiel.

Fordította: Bezzilla István.
(Folytatás és vége.)

„Ha talán nem lennék szerénytelen, dadogja, szeretnék a főnök úrral négy szem között beszélni.”

„Kérem, kérem, tessék! beljebb lépni.”

A szerkesztő magán szobájába érve, a „félre ismert lángész” elegicus arczkinyomattal és gyöngye, remegő hangon kezdi:

„Tudom méltányolni, mennyire becses önnek minden pereze és azért hosszú bevezető beszéddel nem fogok terhére lenni. Time is money, mondja az angol, és Montesquien...”

„Nagyon kérem, csak röviden, mert valóban nagyon igénybe vagyok véve.”

„Annál kevésbbé fogom magamnak megengedni, hogy viszonyaimnak kimerítő előterjesztésével terheljem. Engedje meg nekem csak a legszükségesebbeket. — Nancy-ban 1840-ben születtem, már zsenge gyermekkoromban a legszebb reményekre jogosító hajlamok mutatkoztak bennem, mint azt most is, a nélkül, hogy túlszerénytelen lennék bátran állíthatom. Atyámtól nyertem az első oktatást a latin és görög...”

„Csak a dologra uram, a dologra!”
„Már a harmadik.”

A főnök bosszúsán emelkedik fel a székről. Még egyszer megerősíti magát. Lázosan fel s alá járkálva hallgatja a ravasz ficzkónak fecsegéseit, a ki tövéből hegyére elmeséli neki, hogy mint irt ő már a gymnasiumban trilogiát, miként örvendeztette meg szülővárosának lapját lyrai munkálataival, miként nyerte el „Stanislas” local-eposával a legszebb babérkoszorút. Ezek után azt hittem, hogy a minden szellemi képességek gócpontjától már tovább nem maradhatok távol. Párisba jöttem és részt vettem különböző hírlapi vállalatokban. A tárczairás volt az én terem, melyen sikert kellett volna aratnom. De óh, összeköttetésem a „France” és a „Figaró”-val megszakadtak; egy becsületbeli dolog az egyiknek főnökével, és magánügy a másikkal... ön ért engem... Így tehát pillanatra különben oly tevékeny tollam munkátlannul hever a tintatartó mellett... Szabad volna talán önnek, mélyen tisztelt uram, magamat munkatársul ajánlanom? Én nem vagyok ön előtt teljesen ismeretlen... én írtam különböző álnevek alatt... ön kétségkívül...

A főnök nagyon sajnálja, de jelenleg minden tekintetben el van halmozva.

Most a „félreismert lángész”-nek gyöngyöző könyek gyűlnek szeméibe.

„Ennek nem kellett volna megtörténi”, mormogja tompán magá elé. „Oh anyám, óh szegény jó anyám!”

Keble erősen hullámzik a heves küzdelem viharában. És félig tolatva a türelmetlen hírlapírótól, az ajtó felé fordul.

Ekkor, már mintegy a küszöböt, mely őt oly barátságtalanul fogadá, elhagyni készülve, megfordul. Úgy néz ki, mintha keblében erősen tusakodnék...

„Szerkesztő úr” susogja lágyan remegő hangon, „én egészen segélyforrás nélkül vagyok... Kemény sors egy becsületes emberre nézve... de... őt frank egy szerencsétlen atyának egyetlen fiát megmenthetné...”

A szerkesztő tiz eset közül kilencszer lépze megy. A semmirekellőnek hosszas fecsegése türelmét kimerítette, örül, hogy megszabadulhat. Ha nyugodtan megfontolja a dolgot persze, hogy azt fogja mondani magában: „Ez a ficzko egy csaló volt”, — de az egyes esetekben mindig szem elől téveszti a tapasztalást. A „félreismert lángész” oly természetes könyeket hullat, hogy a szerkesztő, ki többnyire

maga is át élte a létért való küzdelem harcát, önkénytelenül is így gondolkozik: „Hát ha mégis igaz!” Ő inkább ad kilencszer ott, a hol könyörtületlennek kellene lennie, mint hogy csak egyszer is visszautasítson egy valóban segélyre szorulóat.

E fajta jelenetek a szerkesztőségi irodákban tucatszámra játszódnak le évenként. Ha a „félreismert lángész” ily módon husz frankot összezsácolt, akkor Brébanthoz megy lakomázni. Ha véletlenül találkozik a rászédett szerkesztővel, szemébe nevet. Minthogy végre Párisban az úgynevezett „szépirodalmi” és tudományos sajtónak száz meg száz lapja van, nem kell félni, hogy az elősdiel ezen fajta számára a segélyforrások kimerülnek. Míg az utolsóhoz ér így addig sok új keletkezik és a többinek is a szerkesztői nagyjából megváltoztak.

— A ki az elősdiel legvisszatasztóbb osztályát időtöltésből tanulmányozni akarja, az keresse fel délután 4—6 óráig a Boulevard du Centre nagy kávéházait, és pedig különösen azokat, melyekben az előkelő hírlapok tudósítói megfordulnak. Már a legelső szépirodalmi lapok megjelenése óta állandó szokássá lett, hogy a „Hirek”, „Apróságok” stb. a kávéházakban készítettnek. — Mindegyik ide hozza újdonságainak, anecdotáinak, jó és rossz élceinek egész tárát és kicsereleik egymással kincseiket. Ily módon könnyebben és jutányosabban lesz kielégítve a közönség kíváncsisága. Az egyéni módon, melylyel az egyes darabokat kidolgozzák, teljesen elégséges arra nézve, hogy ugyanazon egy esemény a „Figaró”-ban egészen másképp néz ki, mint a „Temps”-ban vagy a „Gaulois”-ban. Ezen kávéházakban működnek a különböző fajú a legellenzesebb naplopóknak. A legelterjedtebb faj az „absynth vadász”. Nézze csak azt a szürkésfejtű alattomost, a ki most a legelső asztalok egyikéhez lép. Úgy látszik ismeri a társaságot. Ő állva marad. Félelmes ábrázatán mély szomorúság ül.

„Szomorú idők, szomorú idők!” szól egy fiatal emberhez és melancholicusan rázza fejét.

„Hogyan?” kérdezi a másik, miközben egy kortyot nyel le.

„Szomorú idők! Rosszúl megy az üzlet!”

„Hm”

A szürkésfejtű ravasz egy jelentőségteljes tekintetet vett az absynth palaczkra.

„Szomorú állapotok! minden pang, minden!”

És addig forgolódik, addig sopánkodik, míg végre egyik oda szól neki:

„De tehát nem akar helyet foglalni?”

De mennyire.

Minthogy azonban nincs valami nyomorúságosabb, mint mulatni, ha valaki azt „szárazon” nézi, megkínálják az absynthal és így az ő czélja el van érve!

Más absynth vadász nem teketóriázik annyit. Egyszerűen oda ül az asztalhoz, együtt iszik és nem fizet. Ők többnyire nem rossz társalgók, telve vannak anecdotával és tudnak hizelegni; senkinek sem jut eszébe őket elkergetni.

Ravaszabbak és még visszatasztóbbak a professionátus pumpolók. Azt hiszen, hogy ezen szó még a magyarban is eléggé el van terjedve és nem szorúl magyarázatra.

„Őn oly ismerősnek látszik; nem kölcsönözhetne nekem 5 frankot?”

Ez a tréfás nagytíz majdnem valósággá lesz a „pumpolóknál”. Ha csak egyszer látott is és két szót váltottál vele már akkor az ő „barátai” közül tartozol. Nagyon változatosak az ő működésüknek módzatai. Ők a rajtarontásnak eszközt ép oly szerencsével fordítják hasznukra, mint a lassú alá aknazását.

„Ah, nagyszerű! Ön az! Nem volna szives nekem 100 sou-t kölcsönözni? Megyek keresztül a Rivoli utcán és megbotlom . . . ez olyan pech, a milyen csak engem érhet! és hátammal egy ékszerkereskedőnek kirakatába dőlök . . . képzelje . . . nemcsak az üvegtábla tört ketté, hanem még ékszerek is mentek tönkre, mintegy 500 frank értékben! Az ékszerész elég szemtelen volt . . . és nem csak egész erszényem tartalmát — 480 frankot — voltam kénytelen odaadni, hanem azonfelül még órámat is zálogban ott hagyni“.

Mit csinálsz tapasztalatlan idegen, ha egy tisztességesen öltözött ember, kit néhány nappal előbb jó társaságban találtál, ily módon közeledik hozzád.

Té adni fogsz neki . . . pénzed elmegy, és soha vissza nem kapod.

Egy másik napirenden lévő dolgokkal kezd, körülbelül a gyaníthatólag beálló miniszter-krízissel, és minden kigondolható kerülő úton vezet téged minden pumpolónak kedvencz themájához: a szomorú üzletviszonyok és a nagy veszteségekre, melyeket ő szenvedett. Ő zavarát a legnagyobb ékes szóval festi, míg végre kirukkol a „100 sous“-val, ezzel a szokásos összeggel. Te csak ezen hidegvérű észrevétellel menekülhetsz: „Nincs nekem magamnak sem egy árva garasom sem.“ Ha te egyszerűen csak azt találd mondani: „Nincs nálam semmi“, ő biztosít róla, hogy szerencséjének fogja tartani, ha lákásodra kísérhet.

Ha észre veszi a pumpoló, hogy te tapasztalt okos férfi vagy, akkor követeléseinek magaslatáról lassankint alá száll.

„A mi azt illeti két frank is elég volna . . .“ egy szóval addig nem hagy nyugtot, míg legalább 20 sous-t nem dobsz neki oda.

Egy harmadik mint a „félreismert lánysz“ egész a könyhullatásig ragadtatja el magát. Egy negyedik öngyilkossággal fenyegetőzik. Egy ötödik végre „egy szegény özvegy és hat neveletlen gyermeke számára gyűjt.“

A következő elődsi fajjal befogják zární leírásunkat. Ez az egyetlen, mely a Latin negyedben, valamint a vidéki egyetemeken is előfordul. Mi sejtethetjük már, hogy ő az „irodalmi celebritás.“ Az e fajta családok átvizsgálják photographiait az összes jelentékenyebb írók, költők és journaliszták stb-nek és kikeresik azt, melynek arckifejezése az övékhöz leginkább hasonlít. Ekkor arra törekednek, hogy kiválasztottjuk életrajzát és munkáit megismerjék. Így felfegyverkezve vándorolnak a tanulók negyedeinek serfőzőibe, a hol a lelkesülő ifjúság tanyáz, és kiadják magukat Jules Claretie, Francisque Sarcey vagy Victorien Sardou-nak. Beszélnek küzdelmeik és szenvedéseikről, ifjú reményeik s ábrándjaikról s effélékről és ily módon nagyszámú hallgatóságot gyűjtenek maguk körül. Egyik pohár ser a másik után vándorol le a szónok torkán; megígéri a fiatal költőknek, kik itt tucatszámra vannak, pártfogását, és erre felhajtja a habzó serleget. Egy adag sódort is elvesz káposztával, megemlékezésül ama boldog időkre, midőn még ő is a bölcsesség emelőjét szitta . . .

Ejnye, — teringette, ez már mégis csak boszantó! — ő otthon felejtette tárczáját!

Husz kéz nyúl felé szolgálatkészen, hogy az övékét felajánlják. A legnagyobb megtiszteltetésnek veszik egy Francisque, Sarcey-nek szolgálatára lehetni. És hánszorosan térülhet meg kedvező körülmények közt ily kicsinyiség.

Az „irodalmi celebritás“ a legnagyobb köszönöttel elfogadja és markába nevet.

Meglehet, hogy néhány nap mulva ismét oda jön még egyszer és ismét nem lesz pénz nála; — (az esetben egy pompás likat

fog nadrágzsében mutatni) — vagy a mi közönségesebb más vidékeken keres vigasztalást. Akár mint történjek is azonban a dolog, a tanulók rászédetnek, és ha később valaha az igazi Sarcey-el találkoznak, akkor kiderül a turpiság — de már egy kicsit későn.

Ez a néhány typus, melyeket az előbbieken vázolni megkísértettünk, azt hisszük elegendő lesz. Themánknak kimerítő tárgyalása köteteket töltene meg. Az elődsiség, mely Párisban virágzik, nem annyira a társadalmi körülmények következményének látszik, mint inkább egyéni rossz tulajdonságok ferde kinövésének. Nem a szükség hanem az a borzasztó lustaság a szülőanyja a valódi elődsiségnek. Tapasztalták már, hogy ezen naplopók még akkor sem változnak meg, ha körülményeik valamely váratlan esemény következtében megjavulnak. Hiába jutnak ők váratlan örökséghez, ezt néhány hónap alatt elverik és a cigányéletet újra kezdik. Hiába ajánlanak fel nekik tisztességes foglalkozást, százféle kibúvójuk van, hogy a fáradozás veszélyétől megmentsek magukat. Különböző anecdotákat beszélnek váratlanul gazdagokká lett elődsiekről, melyek közül néhányat elmondani helyén valónak látszik.

Bizonyos Bonjeau hosszú időn keresztül félelme volt az absynth-ivóknak. Egy napon tudomására jut, hogy egy a vidéken elhalt nagybátyja 200,000 frankot hagyott neki. A mi elődsink ekkor eszelős örömeiben elment és champagner-fürdőt vett, 100 frankos bankjeggyel gyűjtött szivarra, kibérelt egy lakást, melyet kasmirral húzatott be. Nyolcz hónap alatt a 200,000 frank szélnek volt eresztve. Egy másik 60,000 frankot örökölt és elhatározta magában, hogy többé egy lépést sem fog tenni; két szolga emelte őt kocsiába be és ki; levetkőztették, felöltöztették, mint egy gyermeket, és ha óráját akarta némi oda kiáltott: „Hé Ferencz!“

Egy harmadik végre egy híres vendéglősnek megparancsolta, hogy neki egy 1000 frankos ebédet készítsen. Ő úgy akart ebédelni mint még előtte senki sem:

Egy szóval: az megtörténik hogy egy súlyos gonosztevő bűnbánatot tart és tiszteltreméltó tagja lesz a társadalomnak; — de hogy egy naplopó és elődsi nyomorultságával felhagyott volna és munkához látott volna, még nem történt! Legalább én egyetlenegy példát sem tudok rá.

IRODALOM.

Két fordított munka. Örömmel adjuk tudtára a t. olvasóknak, hogy az erdélyi egyházmegyének egyik jeles tehetségű papnövendéke, Vass Albert bölcsészettudor, ki jelenleg Rómában van a Colleg. Hung. Germ.-ban, szabad idejét üdvösen felhasználva, tudós előljárói engedélyével magyar nyelvre fordította De Doss Adolf tudós jezsuita atyának „Az Erények gyöngye“ című 4 kiadást ért kitérő asceticus művét. A mű 20 ívre terjed 8-ad rétbén, 38 fejezetre oszlik, melyekben az erények királynéja a szűz tisztaság megható módon tárgyalatik. A fordítás zamatos magyarsággal van keresztül víve. A mű dicséretre nem szorul — Kiadását „Az Igazság“ szerkesztősége fogja eszközölni ez évben. Ara kellő megrendelések szerint 50 kr. lesz. A mű a Hungarico-Germanicum derék magyar növendékei által XIII. LEO ő szentsége 50-éves papi jubileuma emlékére ajánlatik fel minden jövedelmével Péter-fillérül. Éljenek a buzgó és jóra törekvő fiatal erők! Pártoljuk e művet, mert ez is lapunk sz. czélját mozdítja elő! A mű sajtó alá rendeztetik májusban. Ajánljuk a t. tanítók figyelmébe! „A pályaváltás“ szemlélve a hit- és ész világánál. Gondolattörödékek. fontolgatások, tanácsok.

megfontolásul a képzett ifjúságnak. Irta De Doss Adolf, jezsuitársasági atya. A második kiadás után németből fordította dr. Vass Albert. E mű 38 fejezetre oszlik, s röviden bár, de mégis kimerítően körvonalozza az ember rendeltetését, s a pálya lényegét egyáltalán: miben áll az, mily sok függ attól, mily nagy haszon árad egy jól választott pályából nem csak az egyesekre, hanem az egész emberiségre is; azután az egyes pályákra (jogi, orvosi, tanítói, katonai s főleg papi) tér át, nem feledve még a kereskedelmi állást sem, s rámutat az öröm és örömlőkre, melyekkel azok járnak, s a czélra, melyre irányulnak, „a jövendőt keressük — futurum inquirimus.“ Végül különböző eszközöket ad az ifjú kezébe, melyek gondos felhasználásával megejtheti és pedig üdvösen pályaválasztását. A mű 15 ívre terjed 8-ad rétbén. Ara 40 kr. Kivánatos lenne mihamarább jelentkezni, hogy így még júniusban lásson világot, a midőn a középiskolák ifjúságai épen pályaválasztásról gondoskodnak. A két jeles műre előfizethetni Gyergyó-Ditróba (Csik m.) „Az Igazság“ szerkesztőségénél, valamint Budapesten Zöldfa-utca 43. sz. a. „Hunyadi Mátyás“ intézetnél.

P. Felicián.

Frissítő.

Vasuti kupéban.

Jaj Gyuri, ne füstölj olyan szörnyen; meg akarsz fojtani?

— Oh feleség, ellenkezőleg: a hus mennél jobban át van füstölve, annál tovább eltart.

Sugó: Oh mi szép gömbölyded ajka:

Színész: (rosszúl érti) Oh mi szép a gömbölyü dajka!

Bíró: Vádolt, a mint látja, a lopás be van bizonyítva. Mit hozhat fel mentségéül?

Vádolt: Csak két hete szabadultam ki a fegyházból.

Nászajándék: Hiába beszélt Gyuri bácsi a szomszédék Pistájának, hogy vegye el az ő testvérhugát, az mégis más lányt vett el.

A menyegző napján aztán beállított Gyuri bácsi a nászajándékkal, egy kis malaczal, mit is e szavakkal adott át Pistának:

— Nesze, fiam, nászajándékul ez a kis malacz. Látod, ha az én testvérhugomat vetted volna el, egy disznót kaptál volna.

Errare humanum est:

— Pinczér, hogy élhet meg 10 frt havi fizetésből?

— Hjah, kérem ássan kevés biz az; nem is lehetne megélni, ha nem volna borraivaló és az ember néha a számadásnál nem tévedne!

— Szeretne-e tűzér lenni?

— Nem. A lövést nem birom hallani!

— De kérem! Ott olyan hangosan lőnek, hogy meghallhatja.

NYILT KÉRELEM!

XIII. Leo pápa Ő Szentsége jubileuma alkalmából, mi is óhajtjuk fiúi hódolatunk és szeretetünk némi jelét adni az által, hogy t. olvasóinkat felkérjük, miszerint kegyes adományait, lapunkhoz szíveskedjenek beküldeni, melyeket mi főtisztelendő Dr. Való Simon úrnak nyilvános nyugtázása mellett átadni fogunk.

A „Korunk“ szerkesztősége 1 frt.
összesen 1 „

Szerkesztői üzenet.

Szíves elnézésüket kell újólág kérnünk lapunk késése miatt, mely a nyomdacsere következtében beállott.

Ha a nyomdacsere következtében esetlegesen hibás vagy téves expedíció előfordult, azt levelező lapon való tudósítás után rögtön helyre hozzuk.

Denique ez a kath. sajtó sorsa, a küzdelem! A vétkezes részvétlenség okozza mindezt.

Az intentiókat még most sem tudjuk assignálni, dacára a sok sürgetésnek, a külföldiek, honnét azokat nyerjük egyre csak újabb terminust tűznek, pedig legyenek meggyőződve, hogy mi magunk volnánk leginkább rajta, hogy mielőbb kezünkhez jussanak, mivel több felénél előfizetőinknek, intentióval rendelték meg lapunkat.

V. I. Nagyvárad. Kérünk türelmet, még csak néhány hétig mikorra lapunk politikai lesz.

B. Kálmán Z. Egerszeg. Még lesz. A kéziratokat át is kell néznünk.

V. J. Még sem kaphatok valamit Esztergom Szívesen küldünk tiszteletpéldányt, szíveskedjék csak kardoskodni az ügy mellett.

Sz. L. Budapest. Fogadja háias köszönetünket, megindítottunk.

Nagy-Czegléd. Halás köszönet. A küldemény béke olajfaág?

M. Béla. A famosus urat ismerjük, jövő számban majd név nélkül ugyan szellőztetni fogjuk az ügyet.

Dr. Pisz. B. Budapest. Mi ott voltunk. A hiba nincs rajtunk. Szíveskedjék hozzánk fáradni.

Hü olvasó. Szép nagyon híven olvasni, de rosszul írni híven, annál esunyább.

Eléggé felsültünk már olyan dolgozatokkal, melyekért kar volt a papirt vesztegetni, de ezentúl óvatosabb és szigorúbbak leszünk.

Azt óhajtjuk elérni, hogy a „Korunk“-ba csak is válogatott dolgozatok kerüljenek.

KUNOSY VILMOS

MŰVÉSZETI INTÉZETE

gőzerővel működő

KÖNYV- ÉS KÖNYOMDÁJA

a legújabb szerkezetű gépek- és betűnemekkel felszerelve,

jutányos árak mellett

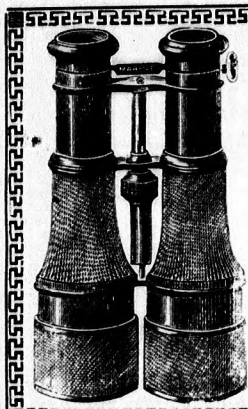
mindennemű nyomtatványok diszes kivitelét elvállalja.

CZIMKE GYÁR ÉS RAKTÁR.

Gyártelep:

Budapest, VII. Károly-körút 19, Br. Orczy-ház

udvar-épület.

Kettős tábori látcsövek,

a tirage rapide és foyer conserve legújabb szerkezettel gyorsaságnalatra, legzészerebb műszer katonai használatra frt 15, 20, egész frt 30, — kettős tábori látcsövek régi szerkezet szerint ezéirányos kilátásokban, frt 8, 10, 12, 15, — szemüvegek tartós foglalványokban, jól megálló orrszíptetők, védsz művegek iránytűk, lépésmérők, magasságmérők, légsulymérők, mérőkerékek, nagyítóüvegek, zsebkörzők, stb. ajánlatnak.

Calderoni és Társától,

Budapest, IV. ker., váci utca és Deák-Ferencz- tca sarkán.

Képes árjegyzékek bérmentve állnak rendelkezésre.

Legjobb minőségű tökéletesen kikészült solingeni borotvák, melyek jószágban az angolokat felülmúlják kaphatók darabonként: 1 frt 80, 2 frt, 2 frt 50, 3 frt és 3 frt 50 krért jótállás mellett

WEISZ FRIGYES-nél

IV. kerület, kecskeméti utca 12. szám Budapest.

Ugyanott lebhúzó szíjjak bagariából, a 90 kr. és 1 frt 20; és különböző áru eszettek és szappantartók. — Kivánatra több darab borotva próbául is küldetik.

„A KORUNK“

szerkesztősége és kiadóhivatala.

Budapest, VIII. Mária-utca 30.

HIRDETÉSEK

a legolcsóbb árban félvétetnek.

Szerkesztő otthon található

1—2 1/2 óra között.

Nyarálóba, fürdőbe utazóknak.

Indiai hintaágy fák között 4.50—6.50, nagyobb lécczel kitésztethető frt 10, 14, 25 frt. Kerti japáni napernyő frt 1, 3, 15 frt. Mikádó legyező — 1, 1—3. — Kerész-k laposra összehajtható kényelmes nádu éssel 2.20—3. — Virágasztal 6—10 frt. Erős gyermek-kocsi 7—15 frt. Gyermek-kocsi egyszerű mindegy 13—18 frt.

Önműködő szopiatüveg 1. — Fogzást előmozdító foggyöngy 3. — Az egészszéz fenntartásához tiszta üdítő szódavizet nyerünk könnyű lánásmóddal a dr. Fevre párisi tartós szódavíz-készítő géppel 2 4 6 8 10 messzelyes

Egy c omag borkő és széda 2. — Fagylalt-készítő receptekkel 3 6 12 adagra. Vajkészítő 4.50—6.50. Vajtányér 7.50 1.50 16.50 frt. Üveg edővel 1—5 frt. Ecet és plajtartó 2—10 frt. Villa és kanál salátdához —.40—2 frt. Sod on: ételborító legyek ellen —.50—1.80 krig. Sárga gyümölcs-kész 12 darab 3—6 frt. Állványok 6—10 frt. Kávéfőző-gép 5.50—12 frt. Rapid spiritus gyors orraló 1.50. Nagy serkentő —.40—1.50. Minden fekvésben is jőre tbesztő ora 4.70. Idejösítő barát —.40—1.50. Virágharmatosító —.40—1.20. Zacherl rovarirtó por —.50—1. — Fürdő-szivacs —.75—2. — Szivacs-zacskó —.50—1.40. Angol dörzs-ceruzu —.40. Villany ó készülék izom gyengeségnél 5—10 frt. Fürdő-élmérő —.50—2 frt. Fürdő ivópohár —.75. Fürdő-czipők 1.30. Kézi utításkó 4—20 frt. Kézi tá ka toilette eszközök el-bereendezve 18—60 frt. Kézi-koffer 3—30 frt. Váll-táska 3.50—15 frt. Czészterüen berendezett uti-tekeres 6—9 frt. Borotva-készlet John Heilford kással 7. — Angol borotva 1.20—3.50. Pneumatikus tükor ablak a erősíthető 3.40. Fodrász-lámpa vassal —.80. Kulacs 1—10 frt. El-tmentő a m lény szebben —.55—1 frt. Pontonos járó erős íckel emelőtör zsebra 9. — Utisapka 1.40. Gőzszegi gumi-cizkkek. Léggel tölthető gumi vánkos 5—10 frt. Tart-s ki csis eső-köpeny 12—15 frt. Irrigateur állóvet és anyaméh fecskendő —. Báfecskendő 2. —

7. — 10. — 12. — 14.50 — 17. — frt.

7.50 1.50 16.50 frt. Üveg edővel 1—5 frt. Ecet és plajtartó 2—10 frt. Villa és kanál salátdához —.40—2 frt. Sod on: ételborító legyek ellen —.50—1.80 krig. Sárga gyümölcs-kész 12 darab 3—6 frt. Állványok 6—10 frt. Kávéfőző-gép 5.50—12 frt. Rapid spiritus gyors orraló 1.50. Nagy serkentő —.40—1.50. Minden fekvésben is jőre tbesztő ora 4.70. Idejösítő barát —.40—1.50. Virágharmatosító —.40—1.20. Zacherl rovarirtó por —.50—1. — Fürdő-szivacs —.75—2. — Szivacs-zacskó —.50—1.40. Angol dörzs-ceruzu —.40. Villany ó készülék izom gyengeségnél 5—10 frt. Fürdő-élmérő —.50—2 frt. Fürdő ivópohár —.75. Fürdő-czipők 1.30. Kézi utításkó 4—20 frt. Kézi tá ka toilette eszközök el-bereendezve 18—60 frt. Kézi-koffer 3—30 frt. Váll-táska 3.50—15 frt. Czészterüen berendezett uti-tekeres 6—9 frt. Borotva-készlet John Heilford kással 7. — Angol borotva 1.20—3.50. Pneumatikus tükor ablak a erősíthető 3.40. Fodrász-lámpa vassal —.80. Kulacs 1—10 frt. El-tmentő a m lény szebben —.55—1 frt. Pontonos járó erős íckel emelőtör zsebra 9. — Utisapka 1.40. Gőzszegi gumi-cizkkek. Léggel tölthető gumi vánkos 5—10 frt. Tart-s ki csis eső-köpeny 12—15 frt. Irrigateur állóvet és anyaméh fecskendő —. Báfecskendő 2. —

Vendéglősöknek. Keményfából kuglignum sanetum golyó 1.50—4.50. Színes papír ampion keri ünnepegy és nyári mulatsághoz 15—80 krig. Ari-ton zenélő székreny 6 zenedarab al 20. — Erős mas-huzó —.30—2.0. P laczk dugaszoló 1.40. Biztonsági borlebzó gummicso 2.70—3.30. Hordó-csap —.65, —.85. Fincze-tok több üveggel 6.75—15 frt. Szél ellen kerü gyertya-tartó 1. —

Dohányzóknak. Valódi Houbon cigarettapapiros szopó-kával 100 drb —.30. Készítőtömő —.30. Automat cigarettakészítő és dohányzselence, a fedél betevésével kész cigarett nyerünk 2. — Legjobbnak elismert dohányvágógép fogas hajtó-csikkel 15. — Száraz n szivó csatornás fapipa 1.20. Gőz pipaszár tisztító 1.50.

Népfölkelők, sportkedvelők és turistáknak.

Angol disznóbőr nyereg 15—35 frt. Kettős-szárú kantár 4.80—8 frt. Zabla 1.80—3.50. Izasztó 2.75—5 frt. Nyereg-lekötő 2.50—3 frt. Kengyel-szíjjak frt 3—3.75. Kengyel-vasak 1.60—3.50. Sarkantyú felc-atolható 2. — Lóidomí-övessző rinocerosbőröl —.70—2.50. Lóháló legyek ellen egész lora árja 16. — Flobert-puska. Czé- és madárlovészet begyakorlásához 7—25 frt. Flobert-pisztoly 6.50—14 frt. Vascséltábla kiugró bohoczsal 2—6 frt. Czé-tábla mozsárral 7—10 frt. Biztonsági belüt revolver frt 4—2 frt. Erős lövésű angol Bulldog-revolver 8—14 frt. Alkalmi vétel leszállított áron vadász-fegyverek. Horoghalászat-hoz kellékek. Bot 2, 3, 4, 5 részöl 1.50—3 frt. Horoggal felszerelt zsin r —.15—2 frt. Mesterséges legyekkel 12 horog —.80. Könnyű vízhatlan eső-köpeny 7.50. Tour sta-áska vállra 4.50—10. — Lőszár-védő 4.50. Borszék 4—8 frt. Kanócsos gyufatartó —.85. Lapos zseb napóra lányttüvel 1. — Kes, kanál, villa, tokban 4.50. Tourista-lámpa zsebbe 2. — Zsebbe ivópohár —.40—2. — Törösbót 1.50—2 frt.

Mulattatásul és a test edzésére.

Torna-szerek, mászókötel 5.80. Trapez 7.50. Kötél karikákkal 7.50. Gyermekhintá 3—8 frt. Tűljes torna-készlet iskolául, árakkal 15. — Torna-golyók, kilója —.30. Muline karizom erősítő párja 3—4 frt. Tornaczipó párja 1.30. Két vivó-készlet 23.50. Athletabot 2—5 frt. Uszás tanításhoz övek kötéll 5. — Léggel tölthető uszó öv 9. — Törös Croquet-játék ura-tissal 9—20 frt. Gummi-apda —.20—1.50. Karika-játék 12 pár 1.80. Lepke-tógó 35—70 krig. Accordeon tremoló concert-harmonika trom bita díszszel 7—21 frt. Hangolt szájharmonika csergettyű kísérettel 1.50. Kétférfat a gyermek maga előtt hajja 6. — Há om kerékü e ös velociped fúknak 7.50, 10—35 frt. A ó, kapa, gerbeilye gyermekeknek 1.50—3 frt.

Községi előljáróknak.

Erős réz oldalú hirdetés-táská 2 kulccsal 7—12 frt. Posta-ürt 2. — Ejjeltör stp és kürt 1—8 frt. Kérlő-fegyver 7. — Marha-örvágó 2.4 5. 0 Marh- és 15-klystír 4. — Traktár 2 csővel 2.50. Bikaorr-gyűrű —.75. Lírkaoltó tü —.80. Birka es malacz fülhőlyegzőfogó 3.75. Szél és torés llen hitos patróleum-lámpás 2—2.40. Gondóc-féle me-hészapka 2. — Kifűstölő pipa és kés ütök 1.50—4.00. R-fogó zacskó frt 2—4.20. Herrefogó kalitka 1.20. Méhvak kapató. Sejt lepuko ó. Ker-ttógó. Hanemann-féle rács. stb. stb. Wischin-féle szobapadló-fényház —.70.

Kivánatra 850 ábrás árjegyzéket bérmentve küld, meg nem felelő tárgyakat vissza vesz

KERTÉSZ TÓDOR BUDAPEST, Dorottya-utca 1. sz. „Magyar király“ szálloda átellenében.